

ת"פ 27933/12/14 - מדינת ישראל נגד יהורם צור מגן

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 27933-12-14 מדינת ישראל נ' צור מגן(עציר)
בפני כב' השופט, סגן נשיאה חגי טרסי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יהורם צור מגן (עציר)

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד רן עמר

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים - עבירה על סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, התגורר הנאשם במועדים הרלבנטיים בדירת גרושתו בבית משותף בנתניה. המתלוננת הנה שכנה, אשר התגוררה בדירה שמתחתם. ביום 8.12.14 בשעות הערב נשמעו מדירת הנאשם וגרושתו רעשים של גרירת חפצים. בעקבות זאת, עלתה המתלוננת למחרת בבוקר, בסביבות השעה 9:10, לדירת הנאשם וגרושתו וביקשה לשוחח עם הגרושה על מנת להסביר לה שהרעשים גורמים לפחד ובהלה לילדיה הקטינים. בעודן משוחחות בפתח הדירה, הגיח הנאשם מתוך הדירה והטיח כלפי המתלוננת: "תמותי, יזבל, ימסריחה" וכן איים על המתלוננת: "אני אהרוג אותך". בעקבות זאת סגרה גרושתו של הנאשם את דלת הדירה, על מנת שהנאשם לא יפגע במתלוננת.

בישיבת המענה מיום 10.2.15 כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום. הוא אישר אמנם שהמתלוננת עלתה לדירתם וביקשה לשוחח עם גרושתו, וציין כי ביקש ממנה לעזוב את המקום ולהפסיק להטרידם, אך כפר בכך שאמר את הדברים המצוטטים בכתב האישום. לדבריו, בעקבות דין ודברים שהתפתח בינו לבין המתלוננת, סגרה גרושתו את הדלת, אך הדבר לא נעשה על מנת למנוע פגיעתו במתלוננת, שכן לא היה כל ניסיון מצידו לפגוע בה.

מתגובתו הנ"ל של הנאשם ניתן היה להסיק כי הוא כופר לא רק בדברי האיום אלא גם בכך שגידף וקילל את המתלוננת, אך בעדותו בפני אישר הנאשם כי במהלך העימות עם המתלוננת השמיעה כלפיה ביטויים כגון: "תמותי, יזבל, לך קיבינימט, לך לעזאזל", כך שהמחלוקת התמקדה בסופו של יום באופן מובהק אך ורק בשאלה האם לדברי הגידופים הצטרפה גם אותה אמרה מאיימת: "אני אהרוג אותך". אציין כבר עתה כי לאחר שנתתי דעתי למכלול הראיות שהובאו בפני, לא נותר בליבי כל ספק כי הנאשם אכן השמיע באוזני המתלוננת את הביטוי הנ"ל, ובהעדר מחלוקת על כך שמדובר היה בנסיבות העניין בדברי איום מובהקים, שוכנעתי כי יש להרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב

עמוד 1

האישום. להלן יובאו נימוקיי.

עדות המתלוננת:

המתלוננת העידה, וכרקע לאירוע המתואר בכתב האישום מסרה כי היא וילדיה סובלים באופן תדיר מרעשים חזקים המושמעים מדירתם של הנאשם וגרושתו בשעות הלילה, הכוללים דפיקות חזקות וקולות של גרירת רהיטים. על רקע זה הביעה המתלוננת לא פעם תרעומת בפני הנאשם וגרושתו.

באופן ספציפי הזכירה המתלוננת שני אירועים קודמים בהם פנתה לעזרת המשטרה על רקע התרחשותם החוזרת של אותם רעשים. אירוע אחד התרחש מספר שבועות עובר למועד הנקוב בכתב האישום, כאשר בשעה 1:30 בלילה עלתה ביחד עם בנה לדירת הנאשם, בעקבות רעשים שבקעו משם ומנעו מהבן להירדם. לדבריה דפקה בחוזקה על הדלת, ולאחר שהנאשם פתח את העינית החלו ביניהם חילופי צעקות, שבמהלכם הודיעה לו כי בכוונתה לפנות למשטרה. באותו לילה אכן פנתה למשטרה, אך לאחר שניידת בוששה לבוא במשך כארבעים דקות, ביטלה את קריאתה.

פעם נוספת זימנה המתלוננת משטרה בשעות הבוקר, ולאחר שלמקום הגיעה ניידת שוחחו השוטרים עם הנאשם והזהירו אותו, אך הדבר לא הועיל. אציין כי במהלך החקירה הנגדית הציג הסנגור בפני המתלוננת, והגיש לעיון בית משפט, את המזכר נ/1, ממנו עולה כי בבדיקה שנערכה במערכת המחשוב המשטרית לא נמצאה אסמכתא לפניות שתוארו על ידי המתלוננת, אלא שלמסמך זה אין כל חשיבות בהתחשב בכך שהנאשם וגרושתו אישרו שניהם את העימות הלילי הקודם שהתרחש בשעה 1:30 כפי שתיארה המתלוננת, וגרושתו של הנאשם אף אישרה בעדותה בבית המשפט את טענת המתלוננת לגבי הגעתם של שוטרים אשר שוחחו עם הנאשם באחד הבקרים והזהירו אותו.

באשר לאירוע עצמו, מסרה המתלוננת בעדותה בעמ' 9-10 לפרוטוקול את התיאור הבא:

"יום לפני שהזמנתי את המשטרה באותו לילה לא ישנתי כל הלילה מהדפיקות עליתי למעלה אמרתי אני אדבר עם האישה, אני אנסה בדרך הזאת. אמרתי לה בואי רגע החוצה אני רוצה לדבר איתך אמרתי לה תקשיבי אי אפשר ככה אני רוצה לישון. הוא יצא אלי בהתפרצות של צעקות. בצעקות שהוא צעק היא תפסה את הדלת שהוא לא יצא אלי, הוא התחיל לקלל, הוא אמר הלוואי תמותי, יא בת זונה, אני אהרוג אותך. כל המילים שהיו בפה שלו. היא תפסה את הדלת שלא יצא אלי החוצה. אמרתי לה מה את רוצה שאני אעשה במצב כזה מהמשטרה הוא כבר לא מפחד, מה אני עושה. אז היא התחילה לבכות ואמרה לי תעזרי לי גם אני לא רוצה שהוא יהיה פה. אמרתי לה מה קורה? לא הבנתי מה קורה חשבתי שזה זוג שנמצא ביחד בבית והכל בסדר. לקחתי אותה אלי הביתה ודיברתי איתה. היא לא רצתה לדבר, היא אמרה אל תערבי אותי רק תעזרי לי, תביאי משטרה רק אל תערבי אותי. היא לא רצתה לספר לי מה קורה שם. עד היום אני לא יודעת. אז הזמנתי משטרה. בזמן הזה שהכנסתי אותה אלי הביתה הזמנתי משטרה."

במענה לשאלות הסנגור, הסבירה המתלוננת כי לא חששה לעלות לדירתם של הנאשם וגרושתו באותו בוקר, שכן עד אז לא שמעה ממנו איומים או קללות. למעשה, עובר לאותו אירוע היא אף הזמינה את הנאשם לביתה וקיימה עמו שיחה לגבי הקשיים שהיא חווה כתוצאה מהרעשים הליליים, וזאת במטרה לכוון ביניהם יחסי שכנות טובה. עוד הסבירה כי העדיפה להמתין לשעות הבוקר ולא לפנות למשטרה פעם נוספת בלילה בתלונה על רעשים, לאור ניסיונה מהפעם הקודמת בו הזעיקה משטרה בשעות הלילה ונאלצה להמתין זמן רב, עד שלבסוף התעייפה וביטלה זימון הניידת.

בהמשך לסייפת הדברים שצוטטו לעיל מפיה הסבירה המתלוננת כי לחששותיה מפני הנאשם, לאחר דברי האיום שהשמיע כלפיה, תרמו גם מעשיה ודבריה של גרושתו, אשר סגרה את דלת הדירה ואמרה לה שאינה יודעת מה היה קורה אלמלא עשתה כן. הפחד והחשש ששיקפה הגרושה מפני תגובתו של הנאשם, העצימו את חששותיה של המתלוננת שהרי: **"אם האשה שלו בפחד, אני לא צריכה לפחד מזה?"** (עמ' 12 ש' 23-24). יחד עם זאת, הבהירה המתלוננת באופן חד משמעי כי החשש הראשוני התעורר בליבה כבר מהעימות עם הנאשם, ודברי גרושתו רק העצימו את פחדיה. המתלוננת דחתה באופן מוחלט את התזה שהעלה הסנגור לפיה הגישה את התלונה בתיאום עם גרושתו של הנאשם על מנת להרחיקו מדירת הגרושה: **"לא. ממש לא. אני הגשתי תלונה במשטרה בלי שום קשר. אני הזמנתי את המשטרה בשבילי... אני לא ידעתי מה קורה שם בבית. גם היום אני לא יודעת."** (עמ' 15 ש' 21-24).

המתלוננת הכחישה מכל וכל את הטענה כי איימה על הנאשם בכך שאמרה לו שתשלח "אנשים" או "עבריינים" שייפגעו בו. לדבריה, באחת השיחות ביניהם, לאחר שדחה את תלונתיה ובקשותיה ואמר לה "תעשי מה שבא לך" היא השיבה לו שאם כך הוא רוצה אזי "זה יהיה בדרך אחרת", אך כוונתה הייתה לכך שתפנה פעם נוספת לעזרת המשטרה. המתלוננת דחתה מפורשות את האפשרות כי הנאשם רק קילל אותה ואילו היא פירשה לא נכון את דבריו או הוסיפה עליהם דברים שלא נאמרו בשל חששה מהנאשם והבהירה: **"מה שאני אמרתי במשטרה זה מה שהוא אמר לי באותו רגע. אני זוכרת את המילים, מסריחה, תמותי ואני אהרוג אותך, אני זוכרת את זה"** (עמ' 14 ש' 20-21).

לקראת תום החקירה הנגדית חל שינוי מסוים בגרסת המתלוננת, כאשר הסנגור המלומד הפנה את תשומת לב המתלוננת לכך שהנאשם מוחזק במעצר ממושך, אך ורק בשל טענתה כי לצד הקללות גם איים עליה בכך שאמר "אני אהרוג אותך". המתלוננת הבהירה בתגובה כי אינה רוצה שיישב במעצר וכי היא מוכנה לומר שהנאשם לא אמר מילים אלה, על מנת שיצא מהכלא, ובלבד שיתרחק ממנה ומילדיה ולא יתקרב לשכונת מגוריהם. על רקע דברים אלה הוסיף הסנגור והעלה פעם נוספת את האפשרות כי על רקע חששותיה מפני הנאשם ומתוך פחד מסרה במשטרה שאיים להרוג אותה, על אף שרק קילל אותה, והמתלוננת השיבה **"יכול להיות"** (למכלול התפתחויות אלו ראו עמ' 14 ש' 22 - עמ' 15 ש' 6).

מטבע הדברים לא השלים התובע המלומד עם התפתחות זו בגרסתה של המתלוננת ועל כן ביקש ממנה להבהיר בחקירה החוזרת האם איים עליה הנאשם אם לאו. המתלוננת השיבה כי הנאשם קילל ואיים, אך **"מרב שאני עמוסה עם כל כך הרבה דברים אני לא זוכרת בדיוק מה היה האיום"**. בשלב זה ביקש התובע להכריז על המתלוננת "עדה עוינת", אך בטרם היה סיפק בידי מי מהנוכחים באולם להגיב לבקשתו הוסיפה המתלוננת ואמרה, תוך שהיא פורצת בבכי: **"מה פתאום. אני לא רוצה לעשות לו רע, בגלל זה אני אומרת לו את זה. הוא אמר את המילים האלה, כמו שהלכתי למשטרה ואמרתי להם. הוא אמר לי 'סתומה, תמותי, אני אהרוג אותך'. אני מוכנה להישבע על**

זה". התובע החל לשאול מדוע השיבה לסנגור אחרת, והיא ענתה מייד: "כי אני לא רוצה לעשות לו רע. בן אדם יושב הרבה זמן בכלא, אני לא רוצה שיתקרב אלי, אני לא רוצה לעשות רע לאנשים" (ראו עמ' 16 ש' 20 - עמ' 17 ש' 6).

לנוכח דבריה אלה של המתלוננת בחקירה החוזרת התרתי לסנגור לשאול אותה מספר שאלות נוספות, אך הפעם עמדה המתלוננת על גרסתה והבהירה כי שמעה את דברי האיום וכי אין בכוונתה לשקר. כשנשאלה לגבי החשש שאולי התעורר בה לנוכח הבקשה להכריז עליה "עדה עוינת" אישרה כי אינה יודעת מהן ההשלכות וכי חששה להסתבך, אך הבהירה כי לא בשל כך חזרה לעמדתה המקורית: "אני מההתחלה אמרתי את האמת. אני פשוט לא רוצה לסבך אותו" (עמ' 17 ש' 20-21).

להשלמת התמונה בנוגע למתלוננת, ראוי להזכיר את דו"ח הפעולה ת/2 שערך השוטר דקל עוקב, אשר עמד בראש הצוות שהגיב לפנייתה של המתלוננת למשטרה ביום האירוע. השוטר תיעד בעדותו ובדו"ח הפעולה הנ"ל את מצבה ואת דבריה של המתלוננת: "הנ"ל הייתה נסערת מאד ומפוכדת מאד. לטענתה עלתה לדבר עם השכנה... ואז הגיע מתוך הדירה... הגרוש של השכנה וקילל ואיים עליה שיהרוג אותה, כשהשכנה סוגרת את הדלת ומונעת מהגרוש להגיע לשכנה...".

כאן המקום לתאר את הרושם החיובי הבלתי אמצעי שהותירה המתלוננת בעדותה בבית המשפט. המתלוננת העידה בשטף וברצף וניכר היה כי רשמם של אירועי אותו בוקר נטועים היטב במוחה ובתחושותיה. עדותה של המתלוננת הייתה ברורה, הגיונית ומתונה, ולא הייתה כרוכה בניסיון להשחיר את דמותו של הנאשם. המתלוננת השיבה לכל שאלה שנשאלה, מסרה הסברים הגיוניים להתנהלותה והותירה לאורך כל הדרך רושם אמין ואותנטי. מטבע הדברים משליכה ההגנה את יהבה על העובדה כי בשלב מסוים במהלך עדותה לא דחתה את האפשרות כי מתוך לחץ ייחסה לנאשם לא רק קללות אלא דברי איום, ובהמשך, בפתח החקירה החוזרת טענה כי אינה זוכרת את דברי האיום, אלא שבהמשך חזרה המתלוננת באופן חד משמעי לגרסתה המקורית בדבר דברי האיום שהשמיע כלפיה הנאשם.

מטבע הדברים שינויי גרסאות, ובמיוחד כאשר הם נוגעים ללב ליבו של כתב האישום הנוכחי, דהיינו לשאלה האם איום הנאשם על המתלוננת, עשויים להביא לפגיעה במהימנות גרסת המתלוננת ולקושי לבסס עליה ממצאים, אך במקרה זה אני סבור כי לא כך הם פני הדברים. מהרגע הראשון ולאורך כל הדרך מסרה המתלוננת תיאור מפורט של האירוע, לרבות רצף האמירות שהשמיע כלפיה הנאשם, חלקן דברי גידוף וקללות, וחלקן דברי איום מובהקים. המתלוננת עמדה על גרסתה זו לא רק בעדותה הראשית אלא גם לאורך מרבית החקירה הנגדית והבהירה כי בתיאורה זה לא חלה כל טעות, לרבות טעות בהבנה או בפרשנות הדברים.

השינוי בגרסתה חל באופן מובהק וניכר לעין אך ורק לנוכח דברי הסנגור, אשר הביאו אותה לידי הבנה כי גורלו של הנאשם, לשחרור או להמשך מעצר, תלוי כל כולו בעמדתה לגבי אותם דברי איום. לנוכח הבנה זו ובעטייה בלבד, נכונה הייתה המתלוננת לחזור בה מדבריה, על מנת שהנאשם לא ישהה עוד מאחורי סורג ובריח, ובלבד שישמור מרחק משכונת מגוריה. נכונות זמנית זו לחזור בה מתלונתה פגה כאשר ביקש התובע להכריז עליה "עדה עוינת", ומשמעות מעשיה שבה והתבהרה לה. או אז חזרה המתלוננת לעמדתה העקבית והמשכנעת, והבהירה מפורשות ומתוך סערת

רגשות כי הנאשם אכן איים עליה וכי הייתה נכונה לשנות מגרסתה אך ורק בשל אי הרצון לשאת באחריות הכרוכה במעצרו המתמשך.

בשים לב לנסיבות ברורות אלה, אין בשינוי הגרסה הזמני שחל בדברי המתלוננת, כדי לשנות ממסקנתי לפיה תיאוריה המקוריים של המתלוננת בדבר תוכן דברי הנאשם, לרבות האיום להרגה, אותנטיים ומתארים באופן מדויק את השתלשלות האירועים. צפייה בעדותה של המתלוננת, בתגובתיה לשאלות שנשאלה, ובמיוחד להלך הרוח שהתלווה לשאלות הסגור בנוגע למעצרו הממושך של הנאשם על יסוד דבריה, הצביעו בבירור על כך שנכונותה לשנות את גרסתה נבעה כל כולה מתוך רצון להימנע מפגיעה נוספת בנאשם, לאור תקופת מעצרו הממושכת, ולא מתוך ספק ממשי באמיתות גרסתה המקורית.

המתלוננת אף הבהירה זאת מפורשות כאשר השיבה, במענה לשאלות הסגור, כי היא מוכנה לחזור בה מדבריה על מנת שהנאשם ישוחרר וכאשר בסיום עדותה הסבירה כי זה היה המניע לשינוי הגרסה. לנוכח התרשמותי הבלתי אמצעית מעדות המתלוננת, אין לי ספק כי אכן כך היו פני הדברים וכי גרסתה העקבית לאורך כל שלבי החקירה, למעט אותו פרק זמן קצר בו שינתה גרסתה, שיקפה את התנהלות האירועים בפועל.

אינדיקציה מובהקת נוספת לאמיתות גרסתה המקורית של המתלוננת ניתן למצוא בדו"ח הפעולה ת/2 בו מתוארים כאמור דבריה של המתלוננת ומצבה הנפשי בסמוך לאחר האירוע. מהדו"ח עולה כי בעקבות המפגש עם הנאשם הייתה המתלוננת נסערת מאד ומפוחדת מאד, והסבירה לשוטר שהגיע לזירת האירוע כי הנאשם קילל אותה ואיים להרוג אותה. הנה כי כן, בזמן אמת, ובטרם יכולה הייתה לעמוד על השלכותיה ארוכות הטווח של תלונתה, מסרה המתלוננת לשוטר מפורשות כי הנאשם איים עליה והותירה בו הרושם כי היא מפוחדת מאד כתוצאה ממעשיו של הנאשם. תיאור זה משתלב היטב עם גרסתה המקורית של המתלוננת בעדותה, ומבהיר אף הוא את אותנטיות טענותיה לאורך מרבית העדות, ואת ההכרח לדחות את שינוי הגרסה הזמני, שנסיבותיו הוסברו לעיל בהרחבה.

התוצאה הכוללת היא כי ניתן להסתמך על דברי המתלוננת, לאורך מרבית עדותה, ולקבוע על בסיסם ממצאים מובהקים שבעובדה, לפיהם לצד דברי הגידופים שהשמיע הנאשם כלפיה כגון "סתומה, מסריחה, תמותי" וכו', השמיע הנאשם כלפיה גם ביטוי מאיים מובהק בדמות האמרה "אני אהרוג אותך".

עדות גרושתו של הנאשם:

גרושתו של הנאשם העידה אף היא מטעם התביעה, ולאורך כל הדרך ניכר היה כי היא אינה מעוניינת לעמוד על דוכן העדים ולמסור עדות כנגד הנאשם. מצבה זה בא לידי ביטוי לא רק בשפת הגוף, אלא גם בתשובות הקצרות שסיפקה במענה לכל שאלה ושאלה שנשאלה, ובתיאורים הלקוניים שסיפקה. כך למשל, כאשר התבקשה לתאר את האירוע המפורט בכתב האישום השיבה: **"השכנה עלתה אלי בבוקר, טענה שעושים רעש. היא באה לדבר איתי והנאשם התפרץ עליה וענה לה. אני סגרתי את הדלת ויצאתי איתה החוצה לחדר המדרגות, זהו" (עמ' 19 ש' 18-20).**

במענה לשאלות התובע הוסיפה והבהירה כי סגרה את הדלת משום שהנאשם התעצבן, התחיל לקלל את המתלוננת, והיא לא רצתה **"שזה יהיה יותר גרוע"**, שכן כשהנאשם מתעצבן **"הוא מאבד עשתונות"**. באשר לתוכן הדברים שאמר הנאשם במהלך האירוע, מסרה העדה שהנאשם אמר **"שתמותי"**, וכן ביטויים בסגנון **"אל תעלי לפה יותר"** או **"לא מעניין אותך מה אנחנו עושים פה"**. עוד ציינה כי בשיחתה עם המתלוננת לאחר האירוע ביקשה שלא להיות מעורבת בעימות בין המתלוננת לבין הנאשם.

באשר לפניית הקודמות, אישרה גרושתו של הנאשם כי המתלוננת פנתה אליהם בנושא הרעשים הליליים פעמים רבות. כמו כן אישרה במפורש את דבר התרחשותו של האירוע בו עלתה המתלוננת לדירתם בשעה 1:30 בלילה ואת הגעתם של שוטרים באחד הבקרים לדירתם ושיחתם עם הנאשם בנוגע לתלונתה של המתלוננת על הרעשים הבוקעים מדירתם בשעות הלילה.

הנה כי כן, אישרה גרושתו של הנאשם בעדותה את מרבית תיאוריה של המתלוננת, הן לגבי הרקע לעימות והתלונות שקדמו לו, והן לגבי התפרצותו של הנאשם כלפי המתלוננת באירוע המפורט בכתב האישום, אלא שבנקודה מרכזית אחת, זו הנוגעת לדברי האיום העומדים בלב כתב האישום, נמנעה העדה ממתן אותו גיבוי מלא לדברי המתלוננת. במהלך החקירה הנגדית, היא אף אישרה מפורשות, לבקשת הסנגור, כי על אף שנכחה בזירה במהלך חילופי הדברים כולם, לא שמעה את הנאשם משמיע כלפי המתלוננת דברי איום כלשהם. העדה אף אישרה כי היה לה נוח שהשכנה המתלוננת תגיש תלונה נגד הנאשם, אשר תביא לסילוקו מהמקום. במצב דברים זה נשאלת השאלה האם יש בדבריה אלה של הגרושה כדי להקים ולו ספק סביר באשמתו של הנאשם.

לאחר שנתתי דעתי לסוגיה זו, אני סבור כי מתחייבת בנסיבות מקרה זה תשובה שלילית, וכי אין בדברי העדה כדי לגרוע כהוא זה מגרסת המתלוננת. כאן המקום להבהיר כי לצד שאלת האיום כלפי המתלוננת, העומדת בלבו של כתב האישום הנוכחי, עסקה חקירת המשטרה בפרשה זו גם בהיבט נוסף, אשר נוגע לשאלת הסכמת גרושתו של הנאשם למגוריו של הנאשם בדירתה. מאחר והדברים אינם כלולים בכתב האישום אבהיר בקצרה כי אין למעשה חולק על כך שלאחר שחרורו של הנאשם ממעצר קודם בסמוך לחג הפסח בשנת 2014, התירה לו גרושתו להתגורר בדירתה לזמן קצר ומוגבל, עד שימצא מקום מגורים חלופי. בפועל, המשיך הנאשם להתגורר בדירה חודשים ארוכים, כאשר הוא עצמו מאשר כי המשך שהייתו במקום הייתה בניגוד לרצונה ולהסכמתה של גרושתו.

עובדות אלו נגלו בפני השופט דקל עוקב, אשר הגיע לדירה בעקבות פנייתה של המתלוננת במשטרה, פגש בנאשם ובגרושתו, ולאחר שהפריד ביניהם שמע ממנה כי הנאשם מתגורר בדירתה בניגוד לרצונה וכי היא חוששת מאד מפניו. במהלך השיחה עם השופט עוקב, הכל כמפורט במזכר ת/3, פרצה העדה בבכי, סירבה למסור עדות ולהגיש תלונה נגד הנאשם וביקשה שלא ידע כלל על כך שדיברה עם השופט. תמונה דומה עולה גם מהמזכר ת/1, שערכה השוטרת שרית דוכן, בבוקרו של יום 10.12.14, לגבי השיחה שערכה עם גרושתו של הנאשם בטרם גבתה ממנה עדות. על פי המתואר במזכר הנ"ל באו חששותיה מפני הנאשם לידי ביטוי לא רק בדבריה, אלא גם בהתנהגותה. העדה עמדה **"קפואה, ידיה צמודות לגופה וכולה מכווצת ומכונסת"**. בהמשך, זלגו דמעות מעיניה ורק לאחר שיחת הרגעה והכלה שניהלה עמה השוטרת הסבירה כי היא חוששת שהתלונה תגרום לתגובות קשות מצד הנאשם וכי אם תתלון המצב יהיה עוד יותר גרוע.

לנוכח מצב דברים זה אין כל פלא בכך שגרושתו של הנאשם לא חזרה בדבריה במשטרה או בבית המשפט על דברי האיום שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת. מדבריה שלה, כמו גם מעדות המתלוננת ומתיאורי השוטרים, עולים בבירור תחושות הפחד העמוקות בהן הייתה גרושתו של הנאשם נתונה, והחשש הכבד מההשלכות האפשריות של הגשת תלונה מצידה נגד הנאשם. תעיד על כך העובדה כי במשך חודשים הסכינה עם מגוריו בדירתה, על אף שאלו היו במפורש בניגוד לרצונה ובניגוד להסכמה שגובשה בינה לבין הנאשם לגבי מדור זמני וקצר מועד.

עוד יעידו על כך דבריה המפורשים, אשר תועדו במזכר משטרתי נוסף, ת/6, מיום 10.12.14, שם הבהירה כי אינה מעוניינת למסור עדות משום שהיא מפחדת ויש לה ילדים שאינה רוצה לסכן אותם. עוד הוסיפה "כי הריב הוא בינו לבין השכנה ולא מוכנה להתערב". על דבריה אלה חזרה פעם אחר פעם גם בבית המשפט, וניכר היה כי אותו חשש מפני הנאשם הוא שגרם לה להימנע מלמסור תיעוד מפורט של אמרותיו של הנאשם, לרבות דברי האיום שתיארה המתלוננת.

גרושתו של הנאשם נתונה הייתה בין הפטיש לסדן, כאשר מחד חששה מלהגיש תלונה נגד הנאשם או להפלילו בהשמעת האיומים כלפי המתלוננת, ומאידך קיוותה היא בכל מאודה, כפי שאף אישרה בחקירתה הנגדית, כי הגשת התלונה על ידי המתלוננת תפטור גם את בעיותיה שלה. בנסיבות אלה בחרה בדרך ביניים, במסגרתה ניסתה כל העת להימנע ממתן עדות, וכשזומנה בסופו של יום לתחנת המשטרה ונגבתה ממנה עדות, בחרה לטעון כי אינה זוכרת את חילופי הדברים ונמנעה מלהפליל את הנאשם ישירות. במצבה הקשה, אין לבוא עמה בטרזניה על כך שפעלה כפי שפעלה, אך בנסיבות כגון אלה אינני סבור כי העובדה שבחרה גם בעדותה בבית המשפט שלא להפליל את הנאשם דברי האיום מכרסמת כהוא זה באיתנות גרסתה של המתלוננת. אזכיר בהקשר זה כי אין חולק על כך שהעדה תיארה בדבריה רק חלק קטן מהאמרות שהשמיע הנאשם במהלך האירוע, שהרי הוא עצמו מאשר, כפי שיובהר מייד, כי השמיע קללות נוספות לעבר המתלוננת, אשר לא הוזכרו בעדות גרושתו.

התוצאה היא כי בנסיבות המיוחדות של הליך זה ולנוכח הדילמה הקשה שעמדה בפני העדה והפחד העמוק שחשה מפני הנאשם, אין בעובדה שלא הפלילה אותו בנודע לדברי האיום כדי להחליש את התשתית הראייתית כלפיו, המעוגנת בגרסת המתלוננת, ומה גם שבכל הנוגע למכלול הנסיבות הנוספות האופפות את האירוע, מחזקת העדה את גרסת המתלוננת.

בשולי הדברים אציין כי גרושתו של הנאשם אישרה בעדותה כי שמעה ממנו על כך שהמתלוננת איימה "לשלוח לו אנשים", אלא שבמהלך עדותה, בעמ' 26 לפרוטוקול, התברר כי הנאשם חלק איתה את המידע הנ"ל רק לאחר שנעצר בגין התלונה הנוכחית, והנאשם עצמו הסביר כי עשה זאת על מנת לייצר לעצמו עדות תומכת (ראו עמ' 30 ש' 23-30). בנסיבות אלה, ברי כי אין בדבריה אלה כדי לחזק טענה כלשהי מטענות הנאשם, או כדי לפגוע בהכחשתה המהימנה של המתלוננת את אותם דברי איום.

עדות הנאשם:

הנאשם מצידו, הכחיש בעדותו בפני כי השמיע דברי איום כלפי המתלוננת. לדבריו, במועד הנקוב בכתב האישום עלתה

המתלוננת לדירתו, דפקה על הדלת, השמיעה מייד כלפיו שתי קללות ואמרה "נמאסתם עלי" ו-"קיבינימט". בתגובה קילל אותה הנאשם במילים "תמותי, יזבל, לך קיבינימט" או "לך לעזאזל". לדבריו, במהלך חילופי דברים אלה דלת הדירה הייתה בכלל סגורה ועל כן לא ברור לו כיצד זוכרת בכלל המתלוננת את דבריו. עוד הוסיף כי גרושתו פתחה את הדלת, יצאה אל חדר המדרגות וירדה עם המתלוננת לדירתה, ולאחר כרבע שעה הגיעו השוטרים ועיכבו אותו.

עדותיו זו של הנאשם אינה אמינה עלי כלל ועיקר. ראשית אציין כי על אף שמדובר בתיאור תמציתי ולקוני של האירוע, הרי שהוא סותר חזיתית את דבריו של הנאשם בהודעתו במשטרה ת/4 מיום האירוע, אז הכחיש מפורשות לא רק את האיומים אלא גם את הטענה כי פנה אליה בגסות. בשורות 14-15 להודעתו הנ"ל נשאל מפורשות "אמרת לה תמותי, יזבל, מסריחה" והשיב נחרצות "לא אמרתי לה דברים כאלה". בעדותו לפני, לעומת זאת, הודה כי עשה שימוש במילים מעין אלה, ולא הצליח לספק כל הסבר משכנע לסתירה מהותית זו. לדבריו, ייתכן שהיה נסער ולחץ "ולא שמתי לב בדיוק מה אני עונה" (עמ' 29 ש' 1).

לכך יש להוסיף את העובדה כי בעדותו בבית המשפט הוסיף הנאשם והעלה טענות עובדתיות כבושות, אשר אילו היה להן בסיס כלשהו במציאות מצופה היה כי ימסור אותם בהודעתו במשטרה ולכל הפחות יעמת את המתלוננת עימם במהלך עדותה. כך הם פני הדברים לגבי הטענה כי המתלוננת קיללה אותו מבעד לדלת בתחילת המפגש, טענה אשר אין לה זכר בהודעתו ת/4 ואף לא הוטחה במתלוננת במהלך חקירתה הנגדית. באופן דומה, אין כל תיעוד קודם לטענה נוספת שהעלה ולפיה במהלך אותו מפגש אמר למתלוננת שאם תוסיף להטרידם הוא יפנה לעזרת המשטרה, טענה שעלתה מצידו לראשונה במהלך חקירתו הנגדית בעמ' 29 לפרוטוקול. כך גם לא נחקרה המתלוננת כלל לגבי טענה נוספת של הנאשם ולפיה במהלך העימות הקודם בשעה 1:30 בלילה צעקה לו המתלוננת דרך החלון שהיא "תשלח לו אנשים".

הנה כי כן מסר הנאשם גרסה אשר סותרת מהותית את דבריו בהודעתו במשטרה, ואשר חלקים נרחבים ממנה הנם כבושים ונטולים כל עיגון נוסף בחומר הראיות. גרסה זו אינה מעוררת כל אמון, ואף הרושם הבלתי אמצעי שהתקבל מדבריו היה שלילי לנוכח הרושם המובהק כי ניסה להלך "בין הטיפות" ולברור לעצמו גרסה עדכנית אשר תקים ספק באחריותו למעשים. ניסיון זה לא עלה יפה ואין לי אלא לדחות מכל וכל את דבריו, כבלתי מהימנים.

לאור כל האמור לעיל, על יסוד עדותה המהימנה והמשכנעת של המתלוננת, אשר חלקים נרחבים ממנה נתמכו בעדות גרושתו של הנאשם ובדברי הנאשם עצמו, כמו גם לנוכח התמונה המצטיירת בזמן אמת מדו"חות הפעולה של השוטרים, אין לי כל ספק כי לנוכח תלונתה האחרונה של המתלוננת, ופנייתה אל גרושתו של הנאשם בבוקרו של יום 9.12.14, איבד הנאשם את עשתונותיו, ולצד הקללות ודברי הגידופים שהפנה כלפיה, השמיע הנאשם גם דברי איום מפורשים כלפי המתלוננת, בדמות האמרה: "אני אהרוג אותך". לפיכך, אני מרשיע את הנאשם בעבירת האיומים שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ח אייר תשע"ה, 07 מאי 2015, במעמד הצדדים